

Doktori (PhD) értekezés tézisei

A szereplő mint az elbeszélés szervező eleme

A szereplők rendszerének narratológiai és szövegnyelvészeti szempontú elemzése Guy de Maupassant válogatott novelláiban

Bódi Beatrix Babett

Témavezető: Dr. Skutta Franciska

DEBRECENI EGYETEM

Nyelvtudományok Doktori Iskola

Debrecen, 2022

Az értekezés célkitűzése, a téma körülhatárolása

Dolgozatomban a szereplők rendszerét – s e rendszer egyfajta leírásának lehetőségét – kívántam bemutatni modern francia szépirodalmi korpuszon. A szereplő fogalmát úgy határoztam meg, mint az elbeszélő szöveg fő szervező elemét, állandó szerkezeti alkotórészét, mely ezáltal alkalmas kiindulópontként szolgált a nyelvészeti szempontú elemzésekhez.

Munkámhoz az elméleti keretet a narratológia és a szövegnyelvészet adta; a szövegelemzések e két fő területhez kapcsolódóan Algirdas Julien Greimas, Philippe Hamon, Gérard Genette elbeszéléseleméletei és Bernard Combettes szövegnyelvészeti munkássága mentén történtek.

A narratológia – határtudományként – összeköti az irodalom és a nyelvészet területét. Az elemzéseket irodalmi elbeszélő szövegeken végeztem, de alapvetően nyelvészeti indíttatásúak, tehát az előzetes célkitűzéseket is eszerint határoztam meg, vagyis a szereplőt nem a hagyományos, társadalmi-pszichológiai vonatkozásában kívántam leírni, hanem az elbeszélő szöveg jegyeiből kiolvasható, az egész mű szerkezetében központi helyet elfoglaló alkotóelemként. Ennek nyomán vizsgáltam az elméleti keretet adó narratológiai és szövegnyelvészeti teóriák lehetséges összekapcsolódásait a szövegelemzések során, mivel a szereplőt e két terület metszéspontjában helyezem el. A narratológián belül különös hangsúlyt kapott Greimas aktánsmodelljének (*Sémantique structurale*, 1966) alkalmazhatósága a modern novella műfajára vonatkozóan. Ez utóbbi felvetés azért volt fontos, mert a greimasi modell – Vladimir Propp munkássága nyomán – eredetileg a kötöttebb szerkezetű mese és mitikus elbeszélés leírására született.

Az elemzések során a konkrét szövegek vizsgálatából kiindulva igyekeztem általános érvényű megállapításokat tenni, hangsúlyozva az általánosan tapasztalható jelenségeket – ugyanakkor kiemelve az eltéréseket és a speciális eseteket is. Feltételezve, hogy a kettős elméleti keret érvényes leírásokat tesz lehetővé az egyes elbeszélő művekben, célul tűztem ki egy lehetséges tipológia felállítását.

A szövegelemzésekhez korpuszként Guy de Maupassant válogatott novelláit használtam. A műfajválasztást az indokolja, hogy a novella rövid volta a történet egyszerű dramaturgiai felépítését biztosítja, a szereplők pedig – mint a szöveg felszíni szerkezetének elemei – könnyen megragadhatók. Az azonos típusú szövegek homogén korpuszt alkotnak, illetve visszatérő szerkezeti elemek előfordulását vetítik előre. A Maupassant összes novelláját tartalmazó « *Contes et nouvelles* » c. kötet – Albert-Marie Schmidt szerkesztői rendszerezése szerint – a novellák egy előzetes tematikus csoportosítását kínálja, melyet a

korpuszválasztásnál szintén figyelembe vettem. A tematikus egység tovább erősíti a korpusz homogén jellegét, melyet azonban alapvetően az elemzett művek műfaja határoz meg: a novella.

Az elemzésekhez alkalmazott módszerek bemutatása

A narratológiai megközelítésben az elbeszélő szöveg formai, strukturalista szempontú elemzéséhez, közelebbről a szereplőstruktúra vizsgálatához a kiindulási alapot A. J. Greimas említett aktánsmodellje nyújtotta, melynek segítségével a szereplőket néhány visszatérő és alapvető funkció szerint csoportosíthatjuk.

Greimas modellje szerint az elbeszélés cselekményét alakító állandó szerepeket, az aktánsokat (*actants*) a szöveg szintjén 'élő' vagy 'nem élő' szemantikai jegyekkel rendelkező aktorok (*acteurs*) jelenítik meg. Az 'élő' szemantikai jeggyel rendelkező aktorokat hagyományosan szereplőnek szoktuk hívni, de a cselekményben bármely más aktor is hasonló jelentőséggel bírhat. Greimas modellje hat aktánssal dolgozik, melyek három ellentétpárba rendezhetők: alany-tárgy (*sujet-objet*), feladó-címzett (*destinateur-destinataire*), segítő-ellenlábas (*adjuvant-oppoasant*).

Az aktáns-aktor megkülönböztetésből következően az elbeszéléseket két szinten vizsgáltam: egyrészt a felszíni elemeket, másrészt a mélystruktúrát. A felszíni elemek – így az aktorok – vizsgálata szövegnyelvészeti elemzés keretében az elbeszélés felszíni, az olvasás során közvetlenül hozzáférhető szerkezetét mutatta be (*lecture horizontale*).

Az elbeszélés mélyszerkezetének – az aktánsoknak – a narratológiai elemzéséhez maga az aktánsmodell szolgált alapul. Ennek keretében az aktánsmodell megvalósulásait vizsgáltam a novellákban az egyes szereplőkre vonatkozó lexikai elemek feltérképezése révén (*lecture verticale*). A korpuszt alkotó novellák egyedi szereplőstruktúráját, az aktánsszerepek kiosztását táblázatos formában is bemutattam.

Az elemzésekhez első lépésben szükséges volt a szövegek tagolása, részekre osztása. Mivel az elemzések során a szövegek szerkezetét mind a felszíni elemek alapján, mind a mélystruktúrát illetően vizsgáltam, a szöveg tagolását két szinten határoztam meg. Az aktánsmodell szövegbeli megvalósulásához kapcsolódóan a szöveg tagolására, illetve a felszíni és a mélystruktúra elkülönítésére a „jelenet” (*scène*) és a „szakasz” (*segment*) terminusokat használtam. „Jelenet” (*scène*) alatt a történet azon egységeit értem, melyeket

térbeli, időbeli és cselekménybeli referenciapontok (tehát elsősorban felszíni jegyek: igeidők, hely- és időhatározók, bizonyos szereplők jelenléte) alapján határozhatunk meg „Szakasz” (*segment*) alatt pedig az elbeszélésnek azt az egységét értem, amelyen belül az aktánsmodell az azt megjelenítő aktorokon keresztül bizonyos módon megvalósul. A szövegrészek elkülönítésére is kétféle elhatárolási pontot jelöltem ki. A „töréspontok” (*ruptures*) a jeleneteket határolják el, míg a „fordulópontok” (*tournants*) jelzik a szövegben a szakaszokat.

Az aktánsokat megvalósító aktorok részletes elemzésére – Greimas modelljének kiegészítésére – Ph. Hamon szemiológiai modellje szolgált (« Pour un statut sémiologique du personnage », 1977). Hamon modellje a szereplőt szemiológiai szempontból „nem folytonos morfémának” (*morphème discontinu*) tekinti: a szereplők megkülönböztető jegyeit a „szemantikai címkék” (*étiquettes sémantiques*) tartalmazzák, melyek a történet során progresszív módon épülnek fel, és az olvasó tudatában „állnak össze”, ahogyan a történet halad előre. A szemantikai címke elemei nem csupán konkrét szövegelemek lehetnek, hanem az olvasó is következtethet, megfogalmazhat nem explicit jegyeket. Hamon modellje a narratológiai elemzéshez kapcsolódik, de a szemantikai címkék révén (tehát az aktorok szövegfelületen való megjelenése által) a konkrét szövegelemek vizsgálatával vezet át a szövegnyelvészeti területére.

A narratológiai elemzést még egy fontos szemponttal egészítettem ki, nevezetesen a szereplői nézőpont kérdéskörének vizsgálatával (G. Genette), kiemelve a nézőpont – genette-i terminussal élve „fokalizáció” (*Discours du récit*, 1972) – jelentőségét az elbeszélő szövegek struktúrájának alakításában.

Vizsgálataim másik nagy – egyúttal szigorúbban nyelvészeti – területe a szövegnyelvészeti megközelítés volt, melynek keretében a szereplőt mint a szövegkoherencia központi elemét mutattam be B. Combettes munkássága nyomán (*Pour une grammaire textuelle*, 1983). A szereplő képviseli ugyanis a tematikus folytonosságot, melyet a szöveg változatos anaforikus kifejezésekkel biztosít. Ugyanakkor a szereplő a tematikus progresszió fenntartásában is részt vállal (természetesen az igei állítmányokkal kifejezett események mellett), amennyiben a szöveg előrehaladása során egyre újabb minősítéseket kap, szemantikai címkéje egyre gazdagodik.

Az eredmények ismertetése

Greimas elmélete kapcsán elsősorban az elvont aktánsmodell konkrét alkalmazhatóságát vizsgáltam a modern novella műfajára, Maupassant válogatott novelláin keresztül.

Az elemzések során megállapítottam, hogy az aktáns-struktúra jól azonosítható volt a korpuszt alkotó valamennyi novella esetében.

Ugyanakkor a vizsgált korpuszon végzett egyedi szövegelemzések alkalmával – az előzetes várákozásnak megfelelően – az elvont aktánsmodell speciális megvalósulásait is tapasztaltam. Az alapmodelltől való eltérés jellemző – és gyakran visszatérő – eseteit azonosítottam:

Az aktánsszerepek „összevonása” (*synchrétisme d’actants*) esetében egy aktor több aktánsszerepet is betölthet a történet során. Ezt a speciális megvalósulást jellemzően az *alany-címzett*, *alany-feladó*, *feladó-címzett* aktánsszerepek viszonyában tapasztaltam. Az aktánsszerepek „összevonásának” további érdekes fajtáját a ’kölcsonösség’ (*réciprocité*) jelensége árnyalta, mely az *alany-tárgy* aktánspárnál merült fel, és a szerelmi történetek jellegzetességeként mutatkozott meg.

Jóllehet a szereplőt első közelítésben konkrét, ’élő’ személlyel azonosítjuk, az elvont aktorok (*acteurs non animés abstraits*, pl. ’szerelem’, ’kapzsiság’, ’ravaszság’) kiemelten fontosak voltak a novellák aktáns-struktúrájában, mindenekelőtt a cselekmény mozgatóerőit képviselő *feladó* szerepében. Az elvont aktorok kapcsán azt is megvizsgáltam, hogy az egyes aktorok mely aktáns gyakori, jellemző megvalósulását képezték a korpuszt alkotó novellákban; ezek pedig – az említett *feladó* mellett – a *tárgy*, a *segítő* és az *ellenlábas* aktánsszerepek voltak. Ezzel szemben a *címzett*, de főként az *alany* (mint a cselekmény legfontosabb résztvevője) konkrét, ’élő’ szereplőként jelenik meg a szöveg felszíni struktúrájában.

Továbbá az aktáns-aktor viszonyok vizsgálatai kapcsán a novellákban hiányosan megvalósuló aktáns-struktúrák (*nouvelles à structure actantielle lacunaire*) képezték még különlegesebb esetet az elemzések során, melyet a *segítő* és/vagy az *ellenlábas* aktánsoknál azonosítottam. Megállapítottam, hogy a hat szerepre épülő alapmodelltől való ilyen típusú eltérés nem befolyásolta annak alkalmazhatóságát a történet szereplőinek és azok erőviszonyainak értelmezésére.

Ezek az eltérő esetek azonban lehetőséget kínálnak az alapmodell további árnyalására.

Munkám során a szereplők leírására a szemantikai címkék szolgáltak, melyek mintegy a szereplők „szemiológiai lenyomatát” (*empreinte sémiologique*) képezik a szövegben. A progresszív módon felépülő szemantikai címkéket kétféle megközelítésben vizsgáltam (Ph. Hamon elmélete nyomán). Elsőként a szöveg felszínén található lexikai elemek által határoztam meg. Megállapítottam, hogy nem minden szereplő szemantikai címkéje egyformán hangsúlyos: megkülönböztettem „erős címkéket” (*les étiquettes sémantiques fortes*) és „gyenge címkéket” (*les étiquettes sémantiques faibles*). A második megközelítésben, mely elvontabb, a szemantikai tengelyek (*axes sémantiques*, pl. ’nem’, ’életkor’, ’földrajzi származás’, ’társadalmi / vagyoni helyzet’) mentén elhelyezkedő, a műből kiolvasható jegyek alapján definiálható a szereplő szemantikai címkéje, mely így általánosításokra és összehasonlításokra is lehetőséget kínál. A két megközelítés – együttes alkalmazásuk esetén – kiegészíti egymást.

Az elbeszélés szerkezetét – amint azt az elemzéshez alkalmazott módszerek bemutatásánál már említettem – két szinten vizsgáltam: a felszíni struktúrát és a mélystruktúrát. E két struktúra kapcsolódásának elemzése során az előzetesen definiált „jelenet” és „szakasz” vonatkozásában azt figyeltem, hogy e kétfajta egység hogyan működik egyazon elbeszéléseken belül: párhuzamos struktúrákról beszélünk-e, illetve hogy a kétféle struktúra elemei egybeesnek-e?

Megállapítottam, hogy a két struktúra elemei az alábbiak szerint viszonyulhatnak egymáshoz: a jelenetek és a szakaszok nem feltétlenül esnek egybe. A szakaszt szélesebb egységnek kell tekintenünk, amely magában foglalhat egy vagy akár több jelenetet is. Megállapítottam továbbá, hogy egy új jelenet kezdete nem jelent szükségszerűen új szakaszkezdetet, viszont egy új szakasz kezdete minden esetben egy új jelenet kezdetével esik egybe. Az új szakasz kezdetét pedig mindig az aktánsszerepek újrakiosztása / megváltozása határozza meg.

Az előzetesen kialakított „jelenet” és „szakasz” szerinti felosztás tehát hasznosnak és alkalmazhatónak bizonyult, mivel a vizsgált novellákban, a konkrét szövegelemzések alkalmával e kétféle szövegegység jól megfigyelhető és elkülöníthető volt.

Az elbeszélés egészének és az aktáns-struktúrájának a viszonyát tekintve, az elbeszélés szerkezetében azonosítottam olyan szövegrészeket, amelyek nem (vagy nem feltétlenül) képezték részét az aktáns-struktúrának, úgymint: a „lezárás” (*la clôture*), vagy a „rövid narrátori kommentár” (*le bref commentaire*), illetve a keretes szerkezetű novellák esetében a kerettörténet.

A disszertációban elemzett korpuszból öt novellát mutattam be részletesen: a « Le Crime au Père Boniface » (Bonifác bácsi meg a bűntény), « Farce normande » (Normand tréfa), « Les Bijoux » (Ékszerek), « Les Bécasses » (A szalonkák) és « Petit Soldat » (A kiskatona) című novellákat. E konkrét vizsgálatok alapján tárgyaltam a többi novellát is, s ennek révén állapíthattam meg, melyek a rendszeresen visszatérő jelenségek, és melyek alkotnak egyedi eseteket.

A novellaelemzések során – az aktáns-struktúra megvalósulásán túlmenően – egy-egy kiemelt témát, szempontot, vagy a narratológia és a szövegnyelvészet területére jellemző nyelvi jelenséget vizsgáltam részletesen. Ugyanakkor kerestem a fentebb vázolt modellek és elméletek közötti kapcsolódás lehetőségeit is.

A « Le Crime au Père Boniface » c. novella esetében az aktáns-aktor viszonyok kapcsán több speciális megvalósulást tapasztaltam. Megállapítottam, hogy az 'akarata ellenére cselekvő aktor' (*acteur malgré lui*) az aktánsmodellben teljes értékű aktorként tölthet be aktánsszerepet (ebben a novellában a két csendőr kerül az ellenlábas szerepbe Bonifác apó nézőpontja szerint) – ugyanakkor nem hoz létre új aktáns-kategóriát az alapmodellhez képest. Míg a 'passzív aktor' (*acteur passif*) – ami ebben a novellában egy újságcikk volt – inkább okként (*cause*), semmint aktáns-kategóriához köthető aktorként szerepel.

A „látszat és valóság” (*l'être et le paraître*) kettősségének jelensége az aktánsmodell megvalósulása kapcsán a nézőpont problémaköréhez köthető (*point de vue*), és a narratori nézőpont, a szereplői nézőpont és a nézőpont-átadás területét érinti, hiszen a novella csattanója a főhős (szerepe szerint *alany*) tévedéséből ered, melyet a narrátor – a szereplő nézőpontját mindvégig fenntartva – nem tár fel az olvasó számára.

A « Farce normande » c. novellában a jelenetek struktúrája kapcsán részletesen vizsgáltam a „beékelte jelenet” (*scène intercalée*) jelenségét, mely azáltal nyer különös hangsúlyt a novella szerkezetében, hogy benne bizonyos szövegelemek a sejtetés eszközével későbbi fejleményekre utalnak. Itt is jellemző volt a „látszat és valóság” kettőssége a cselekmény alakulásában, illetve az elvont aktorok megjelenése a *feladó* aktáns szerepében (előbb a 'vágy' – *le désir*, majd a 'főhős szándéka, hogy megvédje a javait' – *l'intention du héros de protéger ses biens*).

A « Les Bijoux » c. novella különösen alkalmas volt (a szövegnyelvészet területéhez kapcsolódóan) a szereplők és a szövegkoherencia viszonyának vizsgálatára. A szereplőt mint az elbeszélő szöveg leggyakoribb visszatérő elemét tekintettem, s ebből kiindulva azt feltételeztem, hogy a szereplő az a szövegelem, amely a mondatokon átívelő szövegtémaként

leginkább hozzájárul a koherencia, azon belül pedig a tematikus folytonosság és részben a tematikus progresszió biztosításához. A többi elemzett novellához képest ebben a szövegben mutatkozott meg legélesebben a szövegtémák jelenléte és hierarchiájának változása a novella három szakaszában. A szövegtémák (itt: *férj*, *feleség*, *ékszerek*) dominanciáját az egyes szakaszokban számszerűleg kimutattam, és táblázatban foglaltam össze.

A szereplő és a tematikus folytonosság viszonyát a szemantikai címkék segítségével definiáltam: a szereplők a tematikus folytonosságot a rájuk vonatkozó lexikai elemeken, valamint az anaforikus kapcsolódásokon keresztül biztosítják. Az egyes szövegtémák – és így a szereplők (aktorok) – lexikai megjelenítésének változatossága ellenére egy aktor mindig egyazon referenst jelenít meg, így tartva fenn a referenciális állandóságot.

Az egyes kiemelt szereplők által képviselt szövegtémák ugyanakkor a tematikus progresszió biztosításának eszközei is. A szereplők jellemzően állandó témájú tematikus progresszió hordozóiként vannak jelen a szövegben, a hozzájuk kapcsolódó új információk révén teremtve meg az előrehaladást.

A szemantikai címkéket vizsgálva a novellában a szemantikai címke és a nézőpont – vagy „fokalizáció” – kapcsolódását is megfigyeltem, ugyanis az egyes aktorok lexikai megjelenítése tükrözheti valamely szereplő nézőpontját (*focalisation interne*). Ezek a szereplői nézőpontok az adott szereplő szubjektivitását fejezik ki, és az elbeszélés folyamán változhatnak, mint ez történik az ékszerek valódiságának megítélésében.

A « Les Bécasses » c. novella esetében a keretes elbeszélés (*récit encadré*) szerkezetét vizsgáltam, a narráció egy speciális fajtáját, mely egyébként igen jellegzetes technika Maupassant számos művében. A kerettörténet és az elbeszélte történet közötti tematikus és szerkezeti kapcsolódásokat az aktánsmodell megvalósulásán keresztül elemeztem. Megállapítottam, hogy a tematikus kapcsolódás ellenére a kerettörténetet és az elbeszélte történetet jellemző aktáns-struktúra elkülönül egymástól, mivel a kerettörténet csak előkészíti az elbeszélte történetet, és így a benne megvalósuló aktáns-struktúra viszonylag egyszerűbb felépítésű.

A « Petit Soldat » c. novella elemzésében még egyszer visszatértem a nézőpont problematikájára, de az eddigiektől eltérő módon vizsgáltam, mert itt az aktánsmodell újabb speciális megvalósulását tapasztaltam. Ebben a novellában ugyanis az *alany* szerepét a „megkettőzés” (*dédoublement*) jelensége révén két hasonló aktor (két kiskatona) tölti be, ami az *alany* esetében nem szokásos. Ennek azonban hatása van a teljes aktáns-struktúrára, amennyiben az aktánsszerepek kettős kiosztása a *segítő* és az *ellenlábas* aktánsok esetében

kétféle aktáns-struktúra felállítására ad lehetőséget – attól függően, hogy melyik *alany* nézőpontja érvényesül az események értelmezésében.

Dolgozatom fontos, az előző vizsgálatokból szervesen következő célkitűzése volt egy lehetséges tipológia felállítása is a korpusz alapján. Az egyedi novellaelemzések végül kettős tipológia felállítására kínáltak lehetőséget.

Az első osztályozás az aktánsmodell segítségével, az aktáns-struktúra állandósága vagy megváltozása alapján történt. Az elemzések során a modell kétféle jellemző megnyilvánulásával találkoztam, melyek alapján a következő típusokat különítettem el:

A *fix aktáns-struktúrával rendelkező novellák* esetében a történet szereplői a „klasszikus” minta szerint besorolhatók az aktánsmodell kategóriáiba, és a szerepek ilyen kiosztása a történet során nem változik.

A *változó aktáns-struktúrával rendelkező novellák* esetében a történet során az aktánsszerepek újraosztására kerül sor. Az elbeszélés cselekményében egy – vagy akár több – fordulópont következik be, ahonnan új mozgatóerő vezérli a cselekményt. A fordulópontok alapján osztható a történet szakaszokra (*segments*). A változó aktáns-struktúrájú novellák esetében dinamikus aktánsmodellről beszélhetünk, ahol a mozgatóerők, illetve azok változása biztosítja a történet előrehaladását.

A novellák aktáns-struktúrájának elemzése során megállapítottam, hogy a szereplők viszonyrendszere, pontosabban az aktánsfunkciók megvalósulásai között fennálló és megváltozó erőviszonyok hatással vannak a történet dinamikájára is.

A vizsgált korpusz művei – valószínűleg a novella műfaji sajátosságai miatt – nagyobb számban az első típusba, tehát a fix aktáns-struktúrával rendelkező novellák közé sorolhatók.

A már említett „jelenet” és „szakasz” szerinti felosztás érvényességét támasztotta alá, hogy ez az első tipológia felállításához is egyfajta keretet nyújtott.

A második fajta tipológia alapját az hamon-i szemantikai címkék képezték, melyek összevetésével a korpuszban azonosítható nagyszámú szereplő esetében is meghatározhatók voltak szereplőtípusok. Itt a vizsgálataim kitértek arra is, hogy ezek a szereplőtípusok rendszerint az aktánsmodell mely aktánsait képviselik, illetőleg megfordítva: az egyes aktánsok mely szereplőtípusokat „vonzzák”.

Összegzésként elmondható, hogy az értekezésben alkalmazott módszerek jól támogatták az előzetesen kijelölt célkitűzések megvalósítását. A disszertáció mellékleteiként az elemzések eredményeit többféle szempont szerint szerkesztett, összefoglaló táblázatokban is bemutattam: az elemzett novellákban az aktánsszerepek kiosztását, a novellák csoportosítását az aktáns-struktúra szerint, a szemantikai címkék összehasonlításából nyert szereplőtípusokat, valamint a szereplők (és általában az aktorok) novellacímekben való megjelenítését.

Maupassant írói stílusát magas fokú szerkesztettség jellemzi, és a korpusz szövegeinek strukturális vizsgálata megerősítette ezt az olvasói benyomást.

A disszertáció eredményének tekinthető egyrészt az, hogy a narratológiai elemzések igazolták Greimas aktánsmodelljének alkalmazhatóságát a novella modern műfajára vonatkozóan, ugyanakkor a modell speciális megvalósulásai az elemzett novellákban az alapmodell további árnyalási lehetőségeit, ezzel együtt a novellák egy új elemzési módját kínálták. Másrészt a szövegnyelvészeti megközelítés a konkrét nyelvi adatok bizonyító erejével járult hozzá a szereplők rendszerének leírásához. Narratológia és szövegnyelvészet ilyen újszerű összekapcsolása gyümölcsözőnek bizonyult, mert a két terület kölcsönösen gazdagította egymást és a novelláról, illetve Maupassant-ról alkotott képünket.

A *Tézisek*ben említett szakirodalom:

COMBETTES, Bernard, 1983, *Pour une grammaire textuelle. La progression thématique*, Bruxelles, Éditions A. De Boeck & Paris-Gembloux, Éditions J. Duculot.

GENETTE, Gérard, 1972, « Discours du récit », in GENETTE, G., *Figures III*, Paris, Éditions du Seuil, 65–282.

GREIMAS, Algirdas Julien, 1966, « Réflexions sur les modèles actantiels », in GREIMAS, A. J., *Sémantique structurale*, Paris, Larousse, 172–186.

HAMON, Philippe, 1977, « Pour un statut sémiologique du personnage », in BARTHES R., *et al.*, *Poétique du récit*, Paris, Éditions du Seuil, 115–180.

PROPP, Vladimir, 1928/1970, *Morphologie du conte*, trad. du russe par M. DERRIDA, Paris, Éditions du Seuil.

**DEBRECENI
EGYETEM**

**DEBRECENI EGYETEM
EGYETEMI ÉS NEMZETI KÖNYVTÁR**

H-4002 Debrecen, Egyetem tér 1, Pf.: 400
Tel.: 52/410-443, e-mail: publikaciok@lib.unideb.hu

Nyilvántartási szám: DEENK/343/2022.PL
Tárgy: PhD Publikációs Lista

Jelölt: Bódi Beatrix Babett
Doktori Iskola: Nyelvtudományok Doktori Iskola
MTMT azonosító: 10055616

A PhD értekezés alapjául szolgáló közlemények

Magyar nyelvű tudományos közlemények hazai folyóiratban (1)

1. **Bódi, B. B.:** Tematikus folytonosság és tematikus progresszió Guy de Maupassant Les Bijoux (Ékszerek) című novellájában.
LingDok. 19, 25-42, 2020. ISSN: 2416-0601.

Idegen nyelvű tudományos közlemények hazai folyóiratban (4)

2. **Bódi, B. B.:** La problématique de la scène et du segment dans Farce normande de Guy de Maupassant.
Argumentum (Debr.). 17, 807-819, 2021. EISSN: 1787-3606.
DOI: <http://dx.doi.org/10.34103/ARGUMENTUM/2021/43>
3. **Bódi, B. B.:** Le rôle organisateur du personnage dans le texte narratif littéraire: Trois approches théoriques du concept de personnage.
Argumentum (Debr.). 17, 820-829, 2021. EISSN: 1787-3606.
DOI: <http://dx.doi.org/10.34103/ARGUMENTUM/2021/44>
4. **Bódi, B. B.:** Comment le regard d'un sujet percevant contribue-t-il à la cohérence d'un texte?: alternance des points de vue dans La Bourse d'Honoré de Balzac.
Acta Universitatis Szegediensis de Attila József Nominatae. Acta Romanica. 30, 309-317, 2018. ISSN: 0567-8099.
5. **Bódi, B. B.:** Acteurs et actants dans l'Heptaméron de Marguerite de Navarre: essai de typologie.
Argumentum (Debr.). 12, 191-200, 2016. EISSN: 1787-3606.

A DEENK a Jelölt által az iDEa Tudóstérbe feltöltött adatok bibliográfiai és tudánymetriai ellenőrzését a tudományos adatbázisok és a Journal Citation Reports Impact Factor lista alapján elvégezte.

Debrecen, 2022.06.17.

